

12 — CIKLUS

Još ovaj, pomislio je kao i svaki put u poslednjih — nekoliko desetina hiljada godina?

Sedammilijardičetristopedestethiljadadva.

„Bacio sam se u Dunav. Nisu me slušali i morao sam da se bacim. Obećavao sam, kao i ostali, i još po nesto; na kraju, morao sam da ispunim. To. Obecanje.“, Dobro, pomisli, i onako smo pri kraju. Zvuk udaranja pečata odjeknuo je ovalnom prostorijom.

„Ja sam ispisivala grafit na zidu! Neko bezvezno ime, ma nešto što mi je prvo palo na pamet, znate već kako supstance mogu da vas ponesu. I onda su mi pucali u glavu! Neka žena obučena u sudijsku odoru. Ma nemam pojma, bre!“ Tužno, pomislio je. Onda su mu na pamet pale gladiole. Voleo je gladiole. Glava je pocela da ga boli od prejakog svetla u prostoriji.

„Jednog trenutka bio sam kralj tržnog centra, a već u sledećem — sve je izgorelo! Može li mi neko reći o čemu se radi? Znete li možda gde je Sima? Bio je u kuglani...“ Uh, koliko jos?, vrzmala mu se misao po glavi dok je nestrpljivo gledao u Peščanik.

„Hoću moju mamu.“, jecao je dečak u uglu. „Nisam oka sklopio cele nedelje! Znam pravilo, znam da je poslednja nedelja oktobra, nisam mali! A onda je Jelena odlučila da gledamo prvi serijal „Hodajuće smrti“, i zaspao sam. Pokušao sam da ostanem budan, kunem se!!!“ Razumem te dete, i više nego što možeš da zamisliš. Idi.

„Futinsko stabififovanje facijenta uf upfvotrebfov pafv famafova. To je sfve. I onda ona da sebi fa pfovavo da isfvadi nof i pofije nas... nefefofatno.“

„Zašto pričate tako nerazumljivo?“, morao je da upita ovog čudnog stvora u belom mantilu oblivenom krvlju.

„Fvtavila nam je kamefve koje fvmo joj ifvadifvi if bubfvefa pfafo u ufta. Fvog fvafovcijsuma“, tako je fvekfva.“ Ni sam ne znajući zašto stavio ga je u grupu za dalje posmatranje. Ironija ga je pomalo zabavljala.

Pogled je skrenuo prema starijoj ženi koja je konstantno potezala duboke gutljaje iz plastične flaše.

„Ožednela sam, golub je prhnuo, i ta šnala... Otac mi je kupio istu takvu, znate? Stvarno se kajem zbog svega.“ Da, siguran sam u to, pomislio je dok je kroz prozor kancelarije posmatrao stakleno crevo prečnika 1800m, koje se vrtelo brzinom od jedne rotacije u minuti. Smešno i surovo. Kakvi li će biti ekstremni sportovi u sledećem ciklusu?

„Ja sam oblutak, i ne znam kakve veze...“

„SLEDEĆ!!!!“, izdrao se, snažno udarajući pečat na plavi formular za dezintegraciju.

Nije imao vremena za budalaštine. Pesak je isticao, vremena je bilo sve manje. Kad bi samo preostala zrnca mogla da se izbroje. Neizvesnost ga je činila sve nervoznijim...

„Mene su poslali na ovaj svet da pronadjem ljigavčevu jazbinu!“

„I? Nadjoste li je?“, upita uvlačeći još jedan plavi papir u pisaću mašinu.

„Dakako!“, uskliknu ovaj. „Pitajte moju ženu! Jadnica, sve vreme je mislila da je varam...eh, te žene.“

Tapa, tapa... talk. Ovaj put je bio nežniji prilikom pritiskanja pečata.

Za trenutak pažnju mu privuče užasan smrad kuvane ovčetine koju je širio čovek sa bonsai drvcetom u rukama. Znao je da će ubrzo nestati, ali i da će se isto tako pojaviti na istom mestu sledećeg dana...*ako ga bude.*

Nastavio je rad sa strankama.

„Šetao sam parkom, i uzdahnio kao da izdišem. Onda se nešto desilo. Prvo je kafa zamirisala, a onda i fabrika... Mislite li da ću sad moći da upoznam svog čukundedu?“

„Naravno. Na pravom ste mestu.“, došlo mu je da se zakikoće iako to nije bilo u skladu sa radnom etikom, ali u tom trenutku prekinuo ga je zvuk trube praćen sa još šest hiljada istovetnih tonova. U prostoriju su ušli Oni.

„Vreme je.“, reče jedan od Njih.

*

Ušavši u komoru ugledao je dobro poznato lice osobe koja je već ležala udobno zavaljena u svoju kapsulu.

„Zdravo Gavriilo.“, reče smeštajući se na svoje mesto.

„Poštovanje Petre“, odgovori ležerni saputnik. „Dugo se nismo videli.“

„Šta su smislili za ovaj put?“

„Nemam pojma. Mislim da je opet neka pandemija u pitanju, mada, nemoj da me držiš za reč. Iskreno, ali da ostane izmedju nas, Odbor postaje sve manje maštovit. Ja bih to sve ognje...”

„Znam, znam.“, prekinu ga Petar. „To svaki put kazes. Nego, koliko će ovaj put ceo cirkus da traje?”

„Po mojoj proceni neće se skoro završiti. Nakotilo ih se, ali baš.”

„Da, imaš pravo, u ovom ciklusu je bilo posla.”

„Aha. A sećaš li se dinosaurusu, jebote? Jednim potezom, i...”

Utonuvši u san nije dočekaao kraj Gavrilove rečenice. Komoru je ispunilo jarko svetlo, a Petar je vec sanjao novu kancelariju. Imao je gomilu ideja, i pitao se da li ce mu Predsedavajući odobriti da sledeći put posadi gladiole ispred Kapije. Voleo je gladiole. I manje svetla. Što manje svetla...